

Î N C H E I E R E

20 august 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valentina Clevadî

Judecătorii

Iuliana Oprea, Ion Corolevschi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Inspekția Financiară din subordinea Ministrului Finanțelor, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății comerciale „Fegro Plus” societate cu răspundere limitată împotriva Inspekției Financiare cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 mai 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Inspekția Financiară și menținută hotărârea Judecătorei Rîșcani, municipiul Chișinău din 24 ianuarie 2014, prin care acțiunea a fost admisă integral,

c o n s t a t ă :

La 09 august 2013, SC „Fegro Plus” SRL a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Inspekției Financiare cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul SC „Fegro Plus” SRL a indicat că prin hotărârea Inspekției Financiare nr. 27-06-11/113 din 29 mai 2013 a fost dispusă perceperea la bugetul de stat de la SC „Fegro Plus” SRL a venitului ilicit obținut în sumă totală de 13097,90 lei și amenzii în cuantum de 13097,90 lei.

Hotărârea a fost motivată prin faptul că SC „Fegro Plus” SRL a depășit limita admisă (70%) a mărimii adaosului comercial la prețurile de realizare a bucatelor pregătite față de costul setului de materie primă, obținând astfel un venit ilicit în sumă de 13097,90 lei.

Hotărârea Inspekției Financiare este ilegală, deoarece ea a fost adoptată contrar prevederilor legislației în vigoare.

Inspekția Financiară a interpretat eronat pct. 3, alin. (2) din Hotărârea Guvernului cu privire la măsurile de coordonare și reglementare către stat a prețurilor (tarifelor) nr. 547 din 04 august 1995 care stipulează limitarea adaosului comercial pentru mărfurile social importante, conform anexei nr. 3.

Produsele care au fost supuse controlului de către Inspekția Financiară și reflectate în actul de control nu sunt produse social importante și nici nu sunt incluse în anexa nr. 3 a Hotărârii Guvernului nr. 547 din 04 august 1995.

Din aceste considerente, nu poate fi vorba despre obținerea de către SC „Fegro Plus” SRL a unor venituri ilicite și respectiv societății nu-i poate fi aplicată amenda prevăzută de Legea nr. 845 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi.

Conform art. 5 alin. (2) al Legii cu privire la comerțul interior nr. 231 din 23 septembrie 2010, Ministerul Economiei este organul central de specialitate al administrației publice responsabil de elaborarea politicii de stat în domeniul comerțului și de reglementarea acestui domeniu.

Prin scrisoarea nr. 09/2-1755 din 21 martie 2013 adresată celor mai mari rețele de comerț din țară, Ministerul Economiei a reconfirmat încă o dată faptul, că unitățile de alimentație publică, cărora li se atribuie categoria a II-a sau a III-a de deservire, sunt obligate să aplice adaosul comercial limitat în mărime de 70% sau respectiv 30% doar la comercializarea produselor alimentare incluse în lista produselor social importante, anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 547 din 04 august 1995, fără modificarea produsului sau fără schimbarea caracteristicilor de bază a produselor social importante.

La 19 iunie 2013 s-a adresat pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea hotărârii Inspecției Financiare nr. 27-06-11/113 din 29 mai 2013.

La 11 iulie 2013 a primit răspunsul pârâtului, prin care cererea prealabilă a fost respinsă.

Prin urmare, solicită anularea hotărârii Inspecției Financiare nr. 27-06-11/113 din 29 mai 2013, prin care a fost dispusă perceperea la bugetul de stat de la SC „Fegro Plus” SRL a venitului ilicit obținut în sumă totală de 13097,90 lei și amenzii în cuantum de 13097,90 lei.

Prin hotărârea Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 ianuarie 2014 acțiunea a fost admisă și a fost anulată hotărârea Inspecției Financiare nr. 27-06-11/133 din 29 mai 2013, prin care a fost dispusă perceperea la bugetul de stat de la SC „Fegro Plus” SRL a venitului ilicit obținut în sumă totală de 13097,90 lei și amenzii în cuantum de 13097,90 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 mai 2014 a fost respins apelul declarat de către Inspecția Financiară și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 26 iunie 2014, în termenul prevăzut de lege, Inspecția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Recurentul Inspecția Financiară, în motivarea recursului, a indicat că nu este de acord cu hotărârile instanțelor de judecată, deoarece instanțele au aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Ca urmare a fundamentării concluziilor în baza prevederilor pct. 29 din Hotărârea Guvernului nr. 1209 din 08 noiembrie 2007 cu privire la prestarea serviciilor de alimentație publică, precum și pe faptul că producția finală, în competența căreia se includ mărfuri de importanță socială, mi se regăsește în anexa nr. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 547 din 04 august 1995 cu privire la măsurile de coordonare și de reglementare de către stat a prețurilor (tarifelor), atât instanța de apel, cât și prima instanță n-au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În cadrul inspectării s-a constatat că secția de producere a SC „Fegro Plus” SRL este unitatea de alimentație publică de categoria II-a.

Potrivit prevederilor pct. 3 alin. (2) din Hotărîrea Guvernului nr. 547 din 04 august 1995 pentru întreprinderile de alimentație publică de categoria a II-a, mărimea adaosului comercial nu depășește 70% față de prețul achiziției/livrare a produselor sau față de costul setului de materie primă la calcularea prețului pentru bucate și produse.

Conform dicționarului explicativ al limbii române, prin expresia „bucate” se înțelege feluri de mîncare, iar în cadrul prezentului litigiu-producție finită.

Din prevederile punctului menționat, rezultă că indicînd expresia „bucate și produse”, legislatorul a reglementat expres plafonarea prețurilor la producția culinară finită în componența căreia se include mărfuri de importanță socială pînă la cota de 70% față de prețul de achiziție/livrare a produselor sau față de costul setului de materie primă.

Cît privește pct. 39 din Hotărîrea Guvernului nr. 1209 din 08 noiembrie 2007, în baza căreia și-a fundamentat concluzia instanței de fond, menținută prin decizia instanței de apel, menționează că acesta nu reglementează expres că în cazurile în care din materia primă se includ mărfuri de importanță socială, se aplică un adaos comercial nelimitat la prețurile libere cu amănuntul materiei prime, dar din contra, conține prevederi legale cu caracter general.

Respectiv, deoarece Hotărîrea de Guvern nr. 1209 din 08 noiembrie 2007 nu prevede expres metodologie de formare a prețurilor la bucatele în a căror componență sunt incluse mărfuri social-importante, atît prima instanță cît și instanța de apel urmau a ține cont de prevederile pct. 3 alin. (2) din Hotărîrea Guvernului nr. 547 din 04 august 1995.

Mai mult ca atît, în cadrul examinării cauzei în ordine de apel Inspecția Financiară i-a adus la cunoștință instanței că hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 ianuarie 2014 a fost emisă fără a fi studiate toate actele normative, anume nu s-a ținut cont că la examinarea cauzei pct. 3.1 din Instrucțiunea privind formarea prețurilor la întreprinderile de alimentație publică ale agenților economici din Republica Moldova din 26 aprilie 1996, iar instanța de apel n-a dat nici o apreciere juridică acestui fapt.

Potrivit pct. 3.1 din Instrucțiunea menționată, materia primă se include în calculul bucatelor și altor produse fabricate de întreprinderea alimentației publice la prețuri libere cu amănuntul, constituite în conformitate cu prevederile Regulamentului „Cu privire la modul de formare și aplicare a prețurilor și tarifelor libere (de piață) la mărfuri, producție și servicii”, aprobate prin Hotărîrea Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova nr.282 din 10 noiembrie 1993 și cu adaosul liber comercial, prevăzut prin Hotărîrea Guvernului Republicii Moldova „Cu privire la măsurile de coordonare și de reglementare de către stat a prețurilor (tarifelor)” nr.547 din 4 august 1995, cu excepția prețurilor la mărfurile de importanță socială.

Astfel consideră că potrivit pct. 3.1 din Instrucțiunea menționată, la stabilirea prețurilor bucatelor în componența cărora sunt mărfuri social-importante, prețul materiei prime este liber cu amănuntul, cu adaos liber comercial, excepție fiind materia primă ce constă din mărfuri social-importante, asupra căreia se aplică un adaos comercial limitat, prevăzut de Hotărîrea Guvernului nr.547 din 04 august 1995.

Potrivit prevederilor art. 6 alin.(3) din Legea nr.780-XV din 27 decembrie 2001 cu privire la actele legislative, în caz de divergență între o normă a actului legislativ general și o normă a actului legislativ special cu aceeași forță juridică, se aplică norma actului legislativ special.

Astfel, dat fiind că norme speciale, referitoare la metodologia formării prețurilor bucatelor, în a căror componență sunt incluse mărfuri de importanță socială, se conțin doar în Hotărârea Guvernului nr. 547 din 04 august 1995, concluzionăm că prin analogie cu art. 6 alin.(3) din Legea menționată mai sus, aplicabilitate în speța dată o are Hotărârea de Guvern nr. 547 din 04 august 1995.

Suplimentar, potrivit art. 22 din Legea contabilității nr. 113-XVI din 27.04.2007, entitatea care aplică sistemul contabil în partidă dublă este obligată să țină evidența activelor, capitalului propriu, datoriilor, consumurilor, cheltuielilor și veniturilor în baza conturilor contabile.

Planul de conturi contabile ale activității economico-financiare ale întreprinderilor aprobat prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 174 din 25 decembrie 1997 indică expres că adaosul comercial se reflectă la contul contabil 821, ceea ce denotă faptul că intimatul era obligat să dețină în evidența contabilă contul contabil respectiv în care urma a fi reflectat adaosul comercial specificat pentru fiecare produs în parte inclusiv și pentru produsele social importante.

Atît instanța de apel, cît și instanța de fond au încălcat dreptul recurentului, la o examinare echitabilă a cauzei, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care prezumă dreptul la o hotărîre și decizie motivată.

La 15 august 2014, SRL „Fegro-Plus” a depus referință prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibilă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspekția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că atât instanța de apel, cât și prima instanță au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Inspecției Financiare din subordinea Ministerului Finanțelor ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul Inspecției Financiare din subordinea Ministerului Finanțelor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Valentina Clevadî

Iuliana Oprea

Ion Corolevschi